

Nummer 18 | 15. September 1911 | 60. Aargang

Et mønsterværdigt Familieliv.

Tale af Apostel Hyrum M. Smith, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City i April-Konferencen 1911.

Oversat til „Bikuben" af C. C. A. Christensen.

—

Præsident Joseph F. Smiths Livshistorie viser, ligesom en aaben Bog, en retskaffen Mands Levnetsløb i Gudsfrygt, Patriotisme og Menneskekjærlighed i det hele taget, baade ved hans Exempel — og hans Delagtighed i Tempelordinancerne har yderligere forøget denne hos ham nedlagte naturlige Følelse af Patriotisme og alle andre Dyder. — Ægteskabs-Pagten er gjældende baade for Tiden og igjennem al Evighed.

Mange af de Emner, som tidligere ere blevne berørte i denne Konference, have stærkt paavirket mit Sind, og dersom jeg i mine Bemærkninger skulde komme til at omtale dem paany, saa haaber jeg, at Forsamlingen vil henregne det til den Aand, der synes at gjennemtrænge denne Konference. I Præsidentens indledende Bemærkninger denne Morgen, da han omtalte Præsidentskabet, afholdt han sig fra at sige meget angaaende dem personlig. Kun sagde han om dem, at deres hele Liv var ligesom en aaben Bog for Folket, der var saa vel bekjendt med deres daglige Liv, at han ansaa det for overflødigt at sige ret meget angaaende dem personligt saavelsom om deres Virksomhed. Jeg føler mig dog alligevel tilskyndet til at dvæle nogle Øjeblikke ved Betragtninger, som jeg vil hente fra vor Præsidents Livshistorie, eftersom jeg er mere eller

mindre godt kjendt med den, da min Erfaring sammen med ham og hans Familie indbefatter min egen jordiske Tilværelse. I den Tid har jeg læst i den Erfaringens Bog med megen Opmærksomhed, og jeg finder deri, at han alle Tider har været meget hensynsfuld med at drage Omsorg for og værne om sine Hustruers og sine Børns Velfærd, og han har lært dem i religiøs Henseende nøje at følge Sandheds- og Retfærdigheds-Principer. Han lærte sine Børn fra deres tidligste Barndom at være sanddru og ærlige, at være dydige og kydske, at være godhjertede og rettænkende, overbærende og barmhjertige, at være maadeholdne i alle Nydelser, afholdende og lydige. Han lærte sine Sønner at elske dette Land og dets Regjering, at elske Amerika. Han lærte dem, at det var et udvalgt og særlig velsignet Land fremfor alle andre Lande; at det var et Land, som Herren havde holdt i Forvaring i lange Tider i den Hensigt, at det skulde bebos af et Folk, som vilde elske Gud, tilbede ham og holde hans Bud og Befalinger. Hans Sønner og Døtre lærte, at dette Land blev opdaget af Columbus formedelst Inspiration fra Gud, og at de Mænd, som organiserede dette Lands Regjering, ogsaa vare Guds Tjenere, hvilke han oprejste og inspirerede til at oprette en Regjering i dette herlige Land, som vilde tilbyde de Undertrykte af alle Nationer et Tilflugtssted og Frihed samt Adgang til at saa Del i de uforlignelige Velstandskilder, som her findes, og nyde godt af dem, tilligemed al den Lejlighed, som her gives til at gjøre Fremskridt i Velstand og aandelig Udvikling i Videnskab og Kunst.

Jeg vil nu aabenbare noget, som maaske ikke var beregnet paa at blive offentliggjort. I den omtalte Bog (Præsidentens private Livshistorie) læse vi, hvorledes han paa den mest fuldkomne Maade altid udviste og anvendte upartisk Retfærdighed og Kjærlighed til alle i hans Familie, hans Hustruer og hans Børn, i en saadan Grad, at ingen af dem kunde have Grund til at tænke, at han foretrak den Ene fremfor den Anden, eller at nogen af dem besad mere af hans Kjærlighed end andre, ingen uretfærdig Tilsidesættelse, ingen Partiskhed mod nogen af dem, men saa vidt menneskelig Visdom rækker til at udøve Retfærdighed i Forbindelse med sund Dømmekraft, blev dette gjennemført upartisk i hans Familie. Han elskede dem alle med en sand Kjærlighed lig den, som Gud har til sine Børn. Vi have ved mere end een Lejlighed set Præsidenten nedbøjet og tynget af Sorg ved flere af hans Børns Lig, og vi have set ham udgyde Taarer, saaledes som kun en stor og stærk Mand kan græde, og dog har han altid i sin hjemlige Undervisning til sine Sønner og Døtre foreholdt dem, at han hellere vilde nedlægge hvilkensomhelst af dem i Graven i deres rene og uskyldige Tilstand, end at nogen af dem skulde fornægte Gud eller afvige fra Jesu Kristi Evangelium og forlade den Kirke, som er bleven oprettet af Profeten Joseph Smith. Han har saa dybt indprentet det paa sine Sønners og

Døtres Sind, at de vide med Vished, at han har talt Sandhed til dem, og at han, trods den store Kjærlighed, som han nærede for dem, dog mange Gange hellere vilde begrave dem eller dø selv end at leve og se dem henfaldne til Drukkenskab og Liderlighed. Saadanne Grundsætninger lærte hans Børn i Hjemmet, fra de vare smaa og til de bleve voxne, under hele deres Opvæxt og til de havde naaet den modne Alder.

Vi have ogsaa lært ham at kjende som en Guds Tjener og som en Herrens Tjener i sin offentlige Tjeneste iblandt Folket. Vi have hørt ham tale ved utallige Lejligheder, men vi have aldrig hørt ham fremsætte andre Lærdomme offentlig end dem, han fremsatte og lærte i Hjemmet, og som han altid fremholdt som Grundprinciper: nemlig Retfærdighed og Barmhjertighed, Retskaffenhed, Bøn til Gud, Dyd, Medlidenhed, Ædruelighed, Paalidelighed og Fædrelandskjærlighed, hvilke Principer han altid fremholdt i sine offentlige Taler i Menighederne. De Vidnesbyrd, som findes i denne aabne Bog (hans Levnetsløb), læses af enhver — som det blev bemærket her i Morges — da alle have fri Adgang til at læse den og altsaa selv kunne bedømme, om jeg taler Sandhed eller ikke. Jeg har selv gjennemgaaet Ordinancerne i Templet; jeg har modtaget de Velsignelser, som blive givne i Herrens Hus; jeg har maaske erholdt alt, hvad der kan blive meddelt Kirkens Medlemmer der; men jeg har aldrig lært noget der, som i mindste Maade er afvigende fra de Lærdomme og Principer, som jeg lærte i Hjemmet eller i offentlige Forsamlinger af Kirkens Præsident eller andre af Guds Tjenere, de Ældster, som bleve kaldte til at forkynde Evangeliet. Jeg har aldrig aflagt Ed eller indgaaet paa nogen Forpligtelse, som staar i fjendtligt Forhold til vort Land eller dets Regjering; ejheller har man nogensinde forlangt eller anmodet mig om det. Er det ikke umuligt at kunne tænke sig en Mand, der selv lærer, at dette er Zions Land, et Land, udvalgt af Gud og af ham bevaret og bestemt til at være et Tilflugtssted med en Regjeringsform, som vilde tilbyde Sikkerhed og Frihed til alle Mennesker samt beskytte dem i Nydelsen af deres Rettigheder, og dertil lærer sine Børn at være lovlydige og at understøtte Regjeringen paa enhver Maade og ikke rive ned paa Nationens Embedsmænd, som ere valgte og indsatte til at styre i ansvarsfulde Embeder — og som har lært sine Sønner at hengive deres Liv, hvis det er nødvendigt, for deres Fædreland og dets Folk, saavelsom for dets Regjering, ligesom at nedlægge deres Liv for at bevare deres Dyd og for Kristi Skyld — jeg siger, at det synes umuligt at kunne tænke sig en saadan Mand, der har indprentet paa sine Børns Sind disse Grundsætninger, at han selv kunde være eller vise sig saa aldeles stik imod disse Principers Efterlevelse og dertil maatte tænke paa, at hans Børn, naar de bleve voxne, vilde faa Lejlighed til at faa Adgang til Guds Tempel, hvor

de da skulde blive paavirkede og forlangte til at gjøre Pagter eller edelige Forpligtelser, som vilde sætte dem i et landsforrædersk Forhold til Regjeringen. Dette burde være indlysende for Enhver, hvad denne Beskyldning angaar, og lad mig atter erklære det, som saa ofte er blevet erklæret, og hvad enhver Sidste-Dages Hellig, som har været i Guds Hus, selv veed, at der ikke der foregaar noget, som kan bringe noget Menneske i fjendtlig Stilling til sit Land. Men dersom det er muligt for Nogen, som er en indfødt amerikansk Borger, af Forældre, der selv ere amerikanske Borgere og nedstamme fra patriotiske Amerikanere, der kæmpede og blødte i Kampen for Frihed og Selvstændighed, at faa deres Fædrelandskjærlighed yderligere forstærket, saa ville de Pagter og Forpligtelser, som han indgaar paa i Herrens Hus, gjøre det. Der er intet Menneske, som indgaar i Herrens Hus paa en værdig Maade, uden at han vil gaa ud derfra endnu mere bestemt paa at være Gud og sit Land mere hengiven end nogensinde før og ligeledes mere villig og bestemt paa at opretholde denne Regjering, som Gud har oprettet, og at hjælpe til at bevare den med samt dens velgjørende Indflydelse og Institutioner. Dette vide I, mine Brødre og Søstre, ligesaa godt som jeg; og for saa vidt det angaar Kirkens Præsident, lad mig da her sige, at kun faa Mænd have i deres daglige Liv paa en mere exemplarisk Maade udvist disse herlige Principers Gjennemførelse end han og hans Raadgivere baade ved Undervisning offentlig og privat.

Vi sige dette til de Sidste-Dages Hellige, som veed, at det er sandt, i Haab om, at dette Vidnesbyrd omsider maa finde Vej iblandt Fremmede, som ikke ere bekjendte med de sande Forhold iblandt os, men ere blevne galt underrettede af vore Fjender. Det kan maaske se ud som at kaste Perler for Svin; Svinet vil trampe dem under Fødder i Snavset; men Perlerne ville ikke derved tabe deres Glands — de ville omsider blive fundne og samlede op af dem, der søge efter Sandheden. De ville derved blive bedre oplyste og komme til at forstaa, at de Sidste-Dages Hellige, saaledes som Præsident Lyman og Broder Grant og andre gode Brødre have bevidnet, ere et godt Folk. De ere et godt Folk, fordi de have lært at være et godt Folk, fordi alle Evangeliets Forskrifter ere gode, og fordi ethvert Princip i Kristi Evangelium er godt i sig selv. Enhver af Evangeliets Lærdomme i denne Kirke er beregnet paa at hæve og ophøje og forædle Menneskene, at gjøre dem til bedre, renere og mere retskafne Mennesker, Mænd og Kvinder, mere hengivne til Gud og villige til at tjene ham og deres Medmennesker. Jeg veed, hvad jeg siger, naar jeg omtaler dette, i Forbindelse med Kirkens Præsident, fordi mit hele Liv har staaet i nøje Forbindelse med hans indtil dette Øjeblik; og jeg kjender ingen, som bedre end jeg er i Stand til at kunne frembære et saadant Vidnesbyrd om denne Kjendsgjerning, skjøndt det maaske kan synes noget nærgaaende. Og en saadan Mand, som han til alle

Tider har vist sig at være, burde alle Mænd, som ere Sidste-Dages Hellige, være, og mange af dem ere det ogsaa. Det er den Slags Fædre og Mødre, som Evangeliet lærer baade Mænd og Kvinder at blive.

Det glædede mig overordentlig at høre de statistiske Beretninger angaaende den ufravigelige Hengivenhed og Troskab, som Hustruer vise deres Mænd og Ægtemænd deres Hustruer i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Evangeliet forpligter Mændene til at være tro imod deres Hustruer og Kvinderne til at være tro mod deres Mænd. De Pagter, som de gjøre i Herrens Hus, binde vore Hjerter sammen ligesaa stærkt som selve Livet og ere bindende udover dette jordiske Liv. De, som blive ægteviede i den hellige Ægteskabspagt af Guds Tjenere, der holde Præstedømmets Myndighed, blive derved uundværlige for hinanden. De maa derfor vedligeholde deres Kjærlighed og være hinanden hengivne gjennem hele Livet; thi de ere ægteviede for Tid og al Evighed. Det kan som Følge deraf ikke tillades, at der kommer almindelige Smaating ind imellem en Mand og hans Hustru, som ere ægteviede, ifølge den Orden og de Principer, som gaa igjennem Jesu Kristi Evangelium, og der maa fra begge Sider med Kjærlighed og Taalmodighed bæres over med menneskelige Svagheder og Fejl. Vi ere alle mere eller mindre befængte med saadanne, og vi maa derfor vente, at de, som have faaet hinanden igjennem den hellige Ægteskabspagt, ville være overbærende med hinanden i Kjærlighed og Taalmodighed. De maa forstaa, at det ikke gaar an at lade Smaating voxe, som maaske kunne have Skilsmisse tilfølge og opløse de Baand, som ere knyttede ved saa højtidelige Pagter. Nej, vi ere i saa Henseende ikke som Verden. Smaating kunne ikke skille Mand og Kvinde, som Gud har sammenføjet. Smaating opkomme ofte imellem dem, som blive forenede i Ægteskab ved Mennesker alene, og Følgen bliver Skilsmisse, ledsaget af Sorg og Lidelse, fordi, som det viser sig, der ingen beseglende Kraft er tilstede ved menneskelig Myndighed alene. Med os er det derimod en ganske anden Sag; vi ere knyttede til hinanden ved guddommelig Fuldmagt og Myndighed, og vi maa holde sammen. Gud være lovet, at Mænd og Kvinder, der ere saaledes knyttede til hinanden og fyldte med Jesu Evangeliums Aaand og Principer og Kjærlighed til Sandheden, at de ere villige til at opfylde deres Pligt og deres Skabelses Maal, nemlig at blive Fædre og Mødre i Israel, i det faste Haab og med den Forsikring, at de ved saaledes at lyde Guds Bud lægge Grundvolden til deres egen Ophøjelse og Herlighed i Guds, vor evige Faders Rige.

Jeg glæder mig storligen over den Fremgang, som vi have gjort, og jeg beder Herren, at han vil give os Kraft til yderligere at udvide og forøge det, vi som et Folk for Herrens Aasyn og for vore Medmennesker i denne Nation have opnaaet i Trofasthed i det Gode, i Dyd og Retskaffenhed, den Ene imod den Anden, Mænd og Hustruer, Fædre og

Mødre, saavelsom Børn og Forældre, og som et Folk, for Herrens Aasyn og for vore Medlemmer i denne Nation. Maa Gud dertil hjælpe os at opfylde hans herlige og store Hensigter med os, som vi have sat os for at gjennemføre under hans Vejledning og Inspiration, og at al Ære og Herlighed derfor maa blive ham tildel, som er Faderen, og Jesus Kristus hans Søn, nu og i al Evighed. Amen.

Dianas Tempel.

„Stor er de Ephesers Diana!" raabte Folket, da Paulus i Følge med Cajus og Aristarchus optraadte i Ephesus og prædikede om den for Epheserne „ukjendte Gud". Diana var en af Grækerne højtagtet Gudinde, for hvem der var bygget et pragtfuldt Tempel, som paa Grund af sin arkitektoniske Skjønhed og Materialernes Kostbarhed regnedes for et af Verdens syv Underværker. En kort Beskrivelse deraf vil vistnok interessere „Stjernens" Læsere.

Der var et Diana-Tempel før det, som omtales i det ny Testament. Xerxes, Persernes Konge, ødelagde Afgudstemplerne, hvorsomhelst han kom, men han sparede Diana-Templet paa Grund af dets Størrelse og Pragt; samme Nat, Alexander den Store fødtes, blev der imidlertid stukket Ild paa det, og det nedbrændte til Grunden. Denne Udaad blev forøvet af den ualmindelig ærgjerrige Erostratus, for at hans Navn i Historien kunde nævnes sammen med den underfulde Bygning. Hans Samtid besluttede, at til Straf for hans Brøde skulde hans Navn aldrig mere nævnes, men derved blev hans Daad endmere bekjendt og omtalt. Alexander tilbød Epheserne at gjenopbygge Templet i dets tidligere Pragt, hvis hans Navn maatte faa Plads over Hovedindgangen, men det blev høfligt afslaaet.

Materialerne, som reddedes ved Branden, bleve solgte, og Kvinderne solgte deres Smykker og kostbare Prydelser for at vedligeholde Arbejdet paa det nye Tempel, indtil de nødvendige Pengemidler forelaa. Og det varede kun kort Tid, før der stod uhyre Rigdomme til Bygherrernes Raadighed. Det ny Tempel blev opført mellem Staden og Havnen ved Foden af et Bjerg og ved Mundingen af en stor Sump, hvilken Beliggenhed Plinius siger var udset som et sikkert Sted mod Jordskjælv; men dette indbildte Betryggelsesmiddel kostede uhyre Summer, da Vandet, som kom ned fra Bjerget, maatte bortledes, og Sumpen maatte fyldes med Sten, inden Bygningens Grundvold kunde lægges. Historikerne ville vide, at denne Tørlægning udtømte alle Stenbrud omkring i Landet. Plinius meddeler, at for at sikre Kloaker og underjordiske Vandledninger i Grundvoldene mod den enorme Tyngde af det uhyre Bygningsværk blev

der rammet flere Lag Trækul i Grunden og ovenpaa dette flere Lag Uld. Til Arbejdet, fra Grunden paabegyndtes, til den mægtige Bygning stod fuldt færdig, medgik der 120 Aar (Nogle paastaa endog 220 Aar), men saa havde ogsaa alle Asiens Indbyggere ydet deres rige Gaver dertil.

Templet var 425 Fod langt og 220 Fod bredt, understøttet af 127 Marmorpiller, der vare 60 Fod høje; 36 af disse vare kunstfærdigt udhugne, medens Resten vare polerede. Pillerne vare Gaver fra ligesaa mange Konger, og et af Basrelieffernc var hugget af Scopas, en af Datidens mest navnkundige Billedhuggere, medens Alteret var Kunstneren Praxiteles Arbejde. Arkitekten og den vigtigste Planlægger af Bygningsværket var Dinocrates, Staden Alexandrias Bygmester, som senere tilbød at ombanne hele Bjerget Athos til en Statue af Alexander den Store. Der findes endnu Mønter, hvorpaa Billedet af forskjellige romerske Kejsere er præget paa den ene Side, og paa den anden Side ses Templet med fra 4—8 Søjlerader. Dette Tempel blev for en Del ødelagt af Gotherne under Kejser Gallienius.

Det synes at fremgaa af Historien, at Ephesus og Templets Herlighed allerede var i Aftagende, da Kristendommen naaede dertil. Byen betragtede forøvrigt dette Tempel som en Kilde til sine betydeligste Indkomster, da Folk fra alle Verdens Kanter søgte dertil, Nogle for at tilbede, Andre for at se og beundre. Folket vidste dette, og det var den væsentligste Aarsag til Opløbet mod Paulus og til Guldsmeden Demetrius' bitre Angreb paa dem, der prædikede mod Dianatilbedelsen. Byen og Templet voxede og florerede samtidig, men faldt ogsaa samtidig.

Af den før saa stolte By med dens mange prægtige Bygværker er der nu kun en Grushob tilbage ved Scala-Nova Bugten nær Menderefloden Munding, medens nedfaldne og sønderbrudte Søjler og mosgroede Kapitæler betegne Stedet, hvor det underfulde Bygværk fordum knejsede, og Havnen er fyldt op af Dynd og Morads, som Floden i Tidernes Løb har ført dertil fra de omliggende Højlande.

Meget betegnende er det at iagttage, at medens Diana og hendes Tempel ere forglemte undtagen paa Historiens Blade, saa vinde de Lærdomme, som Paulus den Gang under Fængsel og Sværd prædikede, stadig Fremgang, og den „ukjendte Gud" vinder mere og mere Fodfæste i Verden; derfor hilse vi med Glæde enhver ny Sandhed baade fra Himmelen og fra Jorden og erkjende, at al god og fuldkommen Gave kommer fra Lysenes Fader, som i sin egen belejlige Tid vil fuldføre Gjenoprettelsens herlige Værk paa vor Klode og skjænke det som evig Arv og Eje til dem, der „tilbede alene ham, som haver skabt Himmelen og Jorden, Havet og Vandenes Kilder". Red.

Fredag den 15. September 1911.

Missionspræsident Andrew Jensons Besøg paa Island.

Da den gammelhistoriske Ø Island i det nordlige Atlanterhav nu paany er overført fra den britiske til den skandinaviske Mission, blev det anset for gavnligt, at Missionspræsidenten skulde foretage en Inspektionsrejse til Øen for at sætte sig ind i de derværende Forhold og derved bedre blive i Stand til at udarbejde Planer for Missionsvirksomheden der i Fremtiden.

Sammen med Ældste Alma Petersen, omrejsende Ældste i Aarhus Konference, forlod han Kjøbenhavn den 6. August med Dampskibet „Sterling", der via Skotland og Færøerne bringer Post og Passagerer til Island. Efter 2 Dages Sejlads naaedes Leith i Skotland, og medens Skibet lossede og ladede, benyttede Brødrene Tiden til at besøge Edinburgh, Skotlands historiske Hovedstad. Derefter fortsattes Rejsen til Færøerne, og Thorshavn naaedes den 11.

Saalangt havde de den Ære at nyde Danmarks Kultusminister Hr. Jacob Appels og Families behagelige Selskab; men her stege de i Land for at foretage et længere Besøg paa denne interessante Ø. Brødrene fik undervejs rig Lejlighed til at tale med Ministeren, som i alle Henseender var en venlig, imødekommende og højst frisindet Mand, og da Freeces og Thoresens vældige Anti-Mormon Krigstog omtaltes, smilede han uinteresseret ad det Hele. Under det korte Ophold paa Øen fik Brødrene Lejlighed til at møde Amtmanden og Provsten, for hvem Ministeren præsenterede dem, og Samtalen saavel som Afskeden var venlig og særdeles velvillig, saa at Antipathi og Bitterhed angaaende Religion aldeles ikke mærkedes ved Mødet.

Færøerne er en af 3 Øgrupper, hvoraf Orknøerne og Shetlandsøerne tilhøre England, medens Færøerne tilhøre Danmark, hvorfor Dansk er Skrift- og Retssproget. Ellers er Folkesproget det old-norske; thi Øerne koloniseredes af Nordmænd i det 9. Aarhundrede. Indbyggerantallet overstiger maaske ikke 12,000.

Efter 5 Timers Ophold paa denne interessante Ø forlode de Thorshavn og satte Kurs mod Island, hvor de først naaede Vestmanø. Her opholdt de sig 5 Timer, hvilken Tid de benyttede til at bestige et 800 Fod højt Bjerg, hvorfra de havde en herlig Udsigt til alle Sider, og af de mange Steder, Præs. Jenson har besøgt paa sine Rejser omkring Jorden, er der kun faa, som efter hans Mening kunne maale sig med Vestmanø i vexlende Interesse og vild, malerisk Skjønhed. Fiskeri og Fuglefangst ere de væsentligste Ernæringskilder, og Befolkningen er

i de senere Aar tiltaget fra 500 til 1200 Mennesker. Det var jo ogsaa her, at Evangeliets Sæd først slog Rødder. 2 à 3 danske Mile herfra ligger det virkelige Island.

Kl. 9 Aften lettedes paany Anker, og Sejladsen fortsattes til Reykjavik, der naaedes den 11. August. De bleve paa Skibet modtagne af Ældste Jacob B. Johnson og i Land af Ældste Haldor Johnson, de to Missionærer, som virke der. Brødrene tog ind paa et privat Hotel. Reykjavik er Islands Hovedstad med en gammel og interessant Historie.

Præs. Andrew Jenson meddeler selv om sin Rejse følgende:

„Vi kom lykkelig og vel tilbage fra vor Tur til Landets Indre den 18. August, meget trætte efter i 4 Dage at have tilbagelagt ca. 40 danske Mile tilhest over besværlige Veje og et vanskeligt Terrain. Lørdag og Søndag Aften holdt jeg to vellykkede Foredrag med Lysbilleder i en af Reykjaviks største Forsamlingssale. Ældste Alma Petersen betjente Maskinen. Om Søndagen afholdtes et Præstedømsmøde med de to Missionærer, som virke der, og ligeledes et Nadvermøde om Eftermiddagen, hvor et Par af de indfødte Hellige vare tilstede.

For Tiden skulde der findes 26 Medlemmer i den islandske Mission, men kun faa af disse høre hjemme i eller nær Reykjavik; de bo spredte paa de forskjellige Øer, og nogle af dem have i deres Ensomhed tabt baade Tro og Interesse for Evangeliet. Den lille Flok er ikke bleven forøget, siden de to Brødre, som nu virke der, ankom dertil for mere end et Aar siden. Dog have disse vundet nogle Venner, som grundigt undersøge vore Lærdomme. Forøvrigt har den islandske Mission en baade lang og interessant Historie: Iblandt de tidligere Medlemmer i Kjøbenhavn nævnes to unge Islændere, Gudmund Gudmundson (en Guldsmed) og Thorarin Haflidason (en Snedkersvend) der begge døbtes i 1851 og snart efter sendtes til Island som Missionærer. De foretoge Rejsen med forskjellige Skibe, og Broder Haflidason begyndte lidt tidligere end hans Kollega, men efter nogle Ugers Sejlads landede de begge paa Vestmanøen, som ligger et Par danske Mile sydvest for det egentlige Island. Ikke saa snart havde de fremsat deres Ærinde for Folket, før de følte, at der ventede dem en kold Modtagelse; Bladene havde nemlig overalt optrykt den gamle Spaulding-Historie angaaende Mormons Bogs Fremkomst og andre Usandheder samt en højtidelig Advarsel fra Landets Biskop og andre høje Embedsmænd mod Mormonerne og deres Lærdomme; de to Brødre bleve betegnede som falske Profeter, der vare komne til Øen for at bedrage deres Landsmænd, og Folket blev paa det strengeste advaret mod at byde dem Velkommen eller lytte til deres Lærdomme. En af disse Advarsler blev særlig sendt til Præsterne paa Vestmanøerne, og Følgen blev, at Missionærerne bleve indstævnede for Sysselmanden, som paa det alvorligste forbød dem at udbrede deres Lære paa Øen. Man vil erindre, at selv om Religionsfrihed fandtes i Dan-

mark, saa var der endnu ikke vedtaget nogen særskilt Lov for Islands Vedkommende, og Brødrene maatte derfor gaa overmaade forsigtig tilværks. I al Stilhed besøgte de deres Venner, af hvilke flere undersøgte Læren og fattede Tro paa den. De allerførste, som bleve døbte paa Vestmanøerne, vare Benedikt Hansen og Hustru Ragnhild samt Helga Johnsdatter, en ung Pige, der senere blev Theodor Didriksons Hustru. Imidlertid druknede Broder Haflidason paa en Fisketur. Han var i Kjøbenhavn bleven ordineret til Præst. Broder Gudmundson underrettede Missionspræsidenten, Erastus Snow, om Ulykken og meddelte samtidig, at der fandtes 24 Personer, som ønskede Daab, men da han ikke endnu besad Præstedømmets Myndighed dertil, kunde de ikke blive indlemmede. Broder Snow blev meget bedrøvet herover, da han kom til at huske paa, at da han ordinerede Gudmundson til Lærer, hviskede Herrens Aand til ham, at han skulde ordinere ham til Ældste; han gav imidlertid ikke Agt derpaa, fordi den unge Mand syntes at være saa begejstret, medens den anden var mere alvorlig og sindig. Men nu gjaldt det altsaa om at finde en passende Ældste i Danmark, som kunde sendes til Island; det lykkedes dog først efter omtrent et Aars Forløb.

Endelig blev Johan P. Lorensen, en virksom Broder i Kjøbenhavns Gren, sendt dertil i 1853. Han blev modtaget med stor Glæde af Broder Gudmundson, der længe havde ventet paa Hjælp. Br. Lorensen gjorde sit Bedste for at prædike Evangeliet til Indbyggerne paa Vestmanøerne, men Sproget var en væsentlig Hindring paa begge Sider, da han ikke kjendte Islandsk og Islænderne kun meget lidt Dansk; men snart efter hans Ankomst samlede han og Br. Gudmundson deres Venner i en overmaade yndig Dal, omgiven af høje Bjerge, hvor der var en grøntbevoxet Slette, jævn som et Stuegulv med et Fladeindhold af omtrent 20 Tønder Land.

Herom skriver Br. Gudmundson kort før sin Død saaledes: „Vi kom tilstede een ad Gangen for ikke at vække Opsigt blandt vore Modstandere. Her i det Frie, med det blaa Hvælv over os, oprakte vi vore Hænder mod det Høje og bade til Faderen i Jesu Navn, at han vilde velsigne og hellige den yndige Plet indenfor disse mægtige Bjergvægge som et Sted til vor Gudsdyrkelse. Derpaa blev jeg ifølge Bemyndigelse af Missionens Præsident ordineret til Ældste under Br. Lorensens Hænder. Vi sang Salmer og opsendte varme og oprigtige Bønner. Jeg oversatte Br. Lorensens Tale paa Islandsk. Hvor mange der var tilstede ved denne Lejlighed, veed jeg ikke, men de bleve alle senere indlemmede i Kirken ved Daab, og de fleste af dem bleve trofaste Medlemmer og bosatte sig i Spanish Fork, Utah."

Fra andre Kilder underrettes vi om, at Ældste Lorensen organiserede en Gren paa Vestmanøerne den 19. Juni 1853, bestaaende af sex Medlemmer. Der døbtes ialt 12 Personer, af hvilke 11 emigrerede til

Utah i 1857. I de følgende 16 Aar blev der intet videre Forsøg gjort paa at optage Missionsarbejdet paa Island, men i 1873 sendtes Loptor Johnson og Magnus Bjarnason, begge Islændere, op til deres Fædreneø. De landede paa Vestmanøen den 17. Juli 1873 og paabegyndte strax deres Missionsvirksomhed. I Begyndelsen modtoges de med Venlighed af Slægt og Venner, men inden længe begyndte nogle lutherske Præster at fnyse imod dem, indtil det gik saa vidt, at de indgav Anmodning til Sysselmanden om at udfinde, hvor Ældsterne havde aflagt Besøg og prædiket deres Lære. Dette førte til, at Brødrene tre Gange stævnedes for Retten tilligemed fem Vidner, men da de ikke havde gjort sig skyldig i nogen Brøde, fulgte der ingen Domfældelse.

Efter en trofast Virksomhed under mange Besværligheder bleve 7 Personer tillagte ved Daab, og en Gren blev oprettet den 20. Maj 1874 med Einar Erikson, en af de Nydøbte, som Forstander. Ældsterne Bjarnason og Johnson vendte derpaa tilbage til deres Hjem i Utah, ledsagede af 11 Udvandrere, af hvilke kun den ene var Mormon; men de øvrige 10 forenede sig med Kirken efter deres Ankomst til Utah. Forstander Eriksen vedblev at prædike og døbe, indtil den lille Menighed forøgedes med andre 16 Medlemmer. Møder afholdtes stadig i Br. Eriksons lille Hjem, der fyldtes til Trængsel af Menighedens Medlemmer og deres Venner; men paa Grund af Pengemangel kunde et større Lokale ikke skaffes.

I 1875 ankom Theodor Didrikson og Samuel Bjarnason som Missionærer fra Utah. Efter først at have besøgt Vestmanøen og ordineret tre af de lokale Brødre til Præstedømmet henvendte de deres Opmærksomhed paa selve Island, hvor der indtil den Tid intet Missionsarbejde var bleven udført; der var kun i 1873 aflagt et kortere Besøg af Johnson og Bjarnason. Ældsterne Bjarnason og Didrikson rejste hjem til Utah igjen i 1875, og fire Personer, som havde annammet Tro ved deres Vidnesbyrd, fulgte med til Utah, hvor de indlemmedes ved Daab. I tre Aar stod Missionsarbejdet for Zionsældsternes Vedkommende atter stille paa Island, indtil Ældsterne John Eyvinson og Jacob B. Johnson ankom fra Utah i 1879. De landede i Reykjavik den 27. November samme Aar. Der var da ingen Hellige tilbage paa Hovedøen, men der fandtes nogle faa paa Vestmanøen. Den 22. Marts 1880 døbte Ældste Eyvinson tre Personer i Reykjavik, hvilke, saa vidt vides, vare de første, der bleve døbte paa selve Island, og siden har Missionsvirksomheden været fortsat fra Tid til anden, eftersom der fandtes indfødte Brødre, som man kunde sende dertil som Missionærer, og flere ere tillagte Kirken ved Daab. Ialt har 18 Ældster fra Zion udført Missionsarbejde paa Island. De to Ældster, som for Tiden virke der, ere nu paa deres anden Mission dertil.

Dersom man kan stole paa Protokollerne, saa er ialt i Kirken ind-

lemmet 161 ved Daab, af hvilke 108 ere emigrerede til Zion, 5 ere døde, 17 udelukkede, og 5 kunne ikke findes. Der maa altsaa være 26 Medlemmer tilbage i den islandske Mission.

Selv har jeg de bedste Forhaabninger om, at Missionsarbejdet paa Island skal bære bedre Frugter i Fremtiden; thi jeg er forvisset om, at der er meget af Israels Blod i Islændernes Aarer.

Mandag den 21. August bød vi vore Brødre og Søstre i Reykjavik Farvel, og med Damperen „Sterling" tiltraadte vi Hjemrejsen tilbage til Danmark og landede i Hovedstaden lykkelige og tilfredse 29. s. M. Paa Hjemrejsen holdt jeg ombord et illustreret Foredrag om „Utah og Folket der" for en intelligent og interesseret Tilhørerskare, bestaaende af Skibets Funktionærer og Passagerer; jeg fik derved rig Lejlighed til at bibringe mange af dem Oplysning angaaende Mormonspørgsmaalet, som de før ikke kjendte noget til.

Som et Hele var min Rejse til Island en af de mest romantiske blandt alle mine Rejser; thi jeg følte, som stod jeg paa Historiens og Sagaens hellige Grund, og Minderne om de stolte og uovervindelige Nordmænd lige fra Harald Haarfagres Tid i det 9. Aarhundrede fik Friskhed og Liv ved Andreas Munchs herlige Ord:

„Yderst mod Norden lyser en Ø
Klar gjennem Islag og Taage,
Der ved en Bjergild, som aldrig kan dø,
Oldtidens Billeder vaage —
Derfra gaar Sagnet vidt over Sø som en Maage.

Medens det synkende Nordens Magt
Deltes og maatte forsage,
Blev der paa Island bevaret og lagt
Livsfæd for kommende Dage.
Der nu et Tegn paa Stammernes Pagt staar tilbage."

Søndagsskolernes Program for Oktober 1911.

1. Klasse.

28. Lektie: Jesus forsvarer Kvinden, som salver ham. Math. 26: 6—13.
29. Lektie: Jesus æder Paaskelammet, og Judas forraader ham. Math. 26: 14—25.
30. Lektie: Jesus taler i Lignelser. Math. 25. Kap.

2. Klasse.

28. Lektie: Salomon, den unge Mand, som valgte Visdom. 1. Kong. 3. og 4 Kap.

29. Lektie: Salomons smukke Tempel — Beskrivelse af samme. 1. Kong. 6. Kap.
30. Lektie: Drenge til Salgs. Drenge, som Elisa frelste fra Slaveri. 2. Kong. 4. Kap.

3. Klasse.

28. Lektie: Den nephitiske Ungdoms Vantro — Almas mirakuløse Omvendelse. Mosiah 26. og 27. Kap.
29. Lektie: Monarkiet ophører — Republik oprettes. Mosiah 28. og 29. Kap.
30. Lektie: Det første Aar under Dommere — Nehors Gudsfornægtelse — Alma bliver Overdommer. Alma 1. Kap.

4. Klasse.

28. Lektie: Beltsazar og Darius Regjering. 570—538 f. Kr.
29. Lektie: Daniels Syn. 553—534 f. Kr.
30. Lektie: Templets Gjenopførelse. 536—524 f. Kr.

Korrespondance.

— Aarhus, den 28. August 1911.

Til Redaktøren af „Skandinaviens Stjerne".

Kjære Broder!

Sammen med Ældste J. Lyman Nielsen, som nylig er kommen ud fra et to Maaneders Ophold paa Hospitalet, aflagde jeg et Besøg i min Konference, og paa Vejen fra Silkeborg til Aarhus besøgte vi Hr. Johan Skjoldborg, som bor tæt ved Laven paa det romantiske, skjønne Dynæs. Paa Dynæs findes et gammelt Voldsted, Levningerne af et Slot, hvor Valdemar Atterdag en Gang var Hersker og Konge. Nu er Slottet sunket i Grus; kun en græsbevoxet Høj staar som et Minde om Fortidens Herlighed, og der findes ingen harniskklædte Kæmper paa Dynæs. Væbnere, Riddere, Prindsesser og Terner ere nu „en Saga blott". Men Dynæs er dejligt. Omkrandset af Julsøens Vover, med Himmelbjergets skovklædte Skrænter i sydvestlig Retning over Søen og hele Panoramaet indrammet med Skov, Bakker, Lyng og frugtbare Marker — saadan ligger Dynæs. Dynæs er som skabt for Solskin, Lys og Varme, og her bor Johan Skjoldborg. Vi nærmede os det lille, venlige, typiske Bondehus og bankede paa Døren. Alle Vinduer stode aabne og lode Sol og Luft sprede Lys, Sundhed og Hygge i Huset. En stor, hvid trofast Vagthund gjøede sin Velkomst, og saa aabnede Fru Skjoldborg Døren og bad os træde indenfor. Derpaa hejsede hun

Stjernebanneret under Dannebrog som et Signal til Skjoldborg, der arbejdede i Høstmarken, at der var Besøgende fra Amerika. Kort efter kom han og bød os hjertelig Velkommen. Hvor vare vi fra, og hvor skulde vi hen? Jo, vi vare fra Utah, og da han havde besøgt vor Hjemstavn, saa havde vi jo Lyst til at høre lidt om, hvorledes han syntes om Amerika og da særlig om Utah. Jo da! Bare godt, bare godt. Vi vare strax Kjendinge, og Hr. Skjoldborg fortalte om sin Amerikatur og om sine Indtryk fra hinsides Atlanten.

Han er en skarp Jagttager og har en udmærket Hukommelse. I Brigham? — Jo, der mødte jeg Hr. Øgaard, en forhenværende Sergeant fra Kjøbenhavn, Hr. Skræddermester Christiansen, Hr. Peter Sørensen og mange andre. — Gode, flinke og rare Mennnesker.

Der var en god Aand i Befolkningen, og skjøndt Folket er meget religiøst, er det ikke Fanatikere. „Derfor kunde jeg heller ikke tie stille, men opløftede min Røst og skrev i Bladene om, hvad jeg havde set, da alle disse ubeføjede og usandfærdige Angreb og Beskyldninger bleve rettede imod Mormonerne her i Landet af Hr. H. P. Freece." — Saaledes talte Hr. Skjoldborg. Han udtalte sig om det amerikanske Folkeliv og om den amerikanske Udvikling, og hans Ord viste, at han ser skarpt og klart, og at han har sympathetiske Følelser. Mange have flygtigt gjennemrejst De Forenede Stater og have bag efter skrevet en ubarmhjertig Kritik om, hvad de ved deres overfladiske Undersøgelser tro at have opdaget. Ikke saadan med S.; det overfladiske har ingen Interesse for ham; han søger Aarsag og Virkning og sætter sig ind i de forskjellige Forhold, og saa først fælder han sin Dom. Fru Skjoldborg indbød os derpaa til at nyde Forfriskninger, og efter en Timestids hyggeligt Ophold paa Dynæs, et Ophold, som jeg sent vil glemme, sejlede vor elskværdige Vært os til Laven i sin lille Sejlbaad. Det var ønskeligt, om Amerika kunde faa flere Besøgende som Hr. Skjoldborg. Det vilde være til Gavn og Opbyggelse for Folk paa begge Sider Atlanterhavet, og det vilde være en „Brobygning", som det vilde være værd at skrive om. — „Hils alle vore Venner i Utah, og Farvel og Tak for denne Gang!" Baaden lægger fra, og i det Fjærne høres Togets Brusen.

Vi maa skynde os for at naa til Banegaarden i Tide. Snart sidde vi i det støvede Tog og dampe mod Aarhus, et skjønt Minde rigere end vi vare før!

Deres forbundne

Andrew Funk.

Den Mand, som tillader sig selv at henrives til et Anfald af Heftighed, tillader Andre at betragte ham som under et Mikroskop.

Din Synd er dig forladt.

Jeg laa i Lærredsteltet langt fjærnt fra Hjemmets Ø;
Fuldmaanen lagde Sølvglands om Genezareth Sø.
Jeg kunde ikke sove, ej drømme mig hjem;
Billed efter Billed steg for min Tanke frem.

Det var i disse Egne, hvor Herren, Jesus, gik,
Alt Folket stimled om ham, de trængtes uden Skik,
Og mellem dem en Kvinde, kun pjaltet og arm,
Dybt brænder hendes Øjne — højt bølger hendes Barm.

Hun ser ej Palmens Billed, ej Søens blanke Spejl,
Ej Laurbærrosens Rødme mod Skudens hvide Sejl,
Ej ser hun over Stranden mod Klintens øde Kam,
Hun ser kun ind i Vrimlen — og der alene ham.

Hun veed, at hun er uren; hun kjender Mose Bud;
Hun har ej Lov at være, hvor Folk gaa ind og ud.
Hun glemmer Lovens Strenghed med samt sin Sygdoms Skam;
Hun tænker kun paa Et: paa at komme nær til ham.

De puffe og de jage hende bort som en Hund,
Hun dukker sig imellem med bedende Mund:
Jeg veed, jeg er for ussel at tale ham til,
Kun røre ved hans Kjortel, kun det, kun det jeg vil.

Hun snor sig gjennem Flokken med kvindelig Kløgt.
Nu staar hun derinde, ved ham, hun har søgt.
Hun rører sagte ved ham, skjøndt ræd for hans Dom,
Saa vil hun bort sig snige, men da vender han sig om.

Hvor skal hun sig gjemme? Hvor skal hun finde Læ?
Med Blikket mod Jorden hun synker paa Knæ.
Da høres Herrens Stemme som Klokkeklang ved Nat:
„Datter, vær frimodig! Din Synd er dig forladt!"

Jeg laa i Lærredsteltet ved Genezareths Vig;
Det syntes mig, jeg rørte ved hans Klædebons Flig,
Det syntes mig, jeg hørte i den maaneklare Nat:
„Datter, vær frimodig! Din Synd er dig forladt!"

C. Ricardt.

En Jødekoloni i Utah.

Herom finde vi i „Deseret News" følgende: „Med den faste Beslutning at anlægge en jødisk Koloni i Utah kjøbte det jødiske Kolonisationsselskab den 7. August 8000 Acres Land i Nærheden af Manti, Sanpete County. Landet blev solgt af W. D. Candland, Formand for Statens Landkommission. Det hele Landareal med Undtagelse af 280 Acres var solgt til det jødiske Selskab, som vil bosætte 500 Familier derpaa og begynder med 200 Familier til Foraaret. Hensigten er, at Kolonien skal bestaa af mindst 1,000 Familier. Landet er beliggende 20 Mile sydvest for Manti. Prisen varierede fra $2^1/_2$ Dollar pr. Acre, og Jorden anses for at være særlig skikket til Kornavl. Pladsen til en By er allerede udset, og Selskabet vil opføre passende Huse til hver Farmer. Dette er imidlertid kun en Begyndelse til en langt større Kolonisationsplan af Jøder i Utah. Deres Ledere paastaa, at Jøderne ville blive gode Farmere, naar der tilbydes dem en passende Lejlighed, og at den Masse-Sammenslutning i de større Byer i Østen kun hidhører fra Mangel paa Plads og Lejlighed til noget Bedre. Arrangementet til Virkeliggjørelsen af disse Planer vil blive ordnet, forinden Selskabets Repræsentanter igjen vende tilbage til de østlige Stater."

Missionærernes Rapport for August 1911.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Richard C. Miller	Aalborg	14	6143	181	1826	370	43	2		1
Andrew Funk	Aarhus	23	17369	229	6079	462	65	6		1
Oluf J. Andersen	Kjøbenhavn	24	23122	502	10205	791	88	6	3	2
Christen M. Jensen	Bergen	15	15969	290	5682	560	57	3		1
Peter C. Rasmussen	Kristiania	29	23169	653	6686	964	175	7	1	4
Jacob W. Olsen	Trondhjem	8	12218	378	3513	432	66	4	1	
Totalsum for Missionen		113	97990	2233	33991	3579	494	28	5	9

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).